

Θεόδωρος Ἐσπίριτου

Τὸ Παιχνίδι
τῆς Ἄγρας

Μυθιστόρημα

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Πρώτη μέρα	11
Δεύτερη μέρα	105
Τρίτη μέρα	137
Τέταρτη μέρα	151
Πέμπτη μέρα	163
Έκτη μέρα	175
Έβδομη μέρα	203
Όγδοη μέρα	227
Τελευταία μέρα	317

Στὸ προσεχὲς μέλλον

ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΡΑ

“Όταν ο Μάρλοου ξύπνησε, τὸ τρένο ἦταν σταματημένο. Ἄπὸ τὸ παράθυρο εἶδε στὴν ἀποβάθρα τοὺς ἐπιβάτες, ἐνῶ ἡ πινακίδα τοῦ σταθμοῦ ἔδειχνε ὅτι εἶχαν φτάσει στὴν Ἄγρα. Μόλις κατέβηκε —ἴσα πὺν πρόλαβε νὰ πηδήξει στὸ ἔδαφος προτοῦ τὸ τρένο ἀναχωρήσει γιὰ τὸν ἐμπορικὸ κόμβο, τὸν τελευταῖο σταθμὸ τῆς διαδρομῆς—, πῆρε μερικές βαθιές ἀνάσες σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴ βαριά ἀτμόσφαιρα τῆς νύχτας. Πρωινὴ ὀμίχλη σκέπαζε τὸ τοπίο γύρω του. Πότε πότε μποροῦσες νὰ διακρίνεις τοὺς ἀπότομους βράχους, πὺν δημιουργοῦσαν ἕνα φυσικὸ τεῖχος, ἐνῶ τὰ λίγα κτίρια καὶ οἱ ἀνθρωποὶ φάνταζαν σὰν σκιές. Ἐκατὸ μέτρα πὺν πέρα ὀρθωνόταν ἡ πύλη τῆς Ἄγρας, σφηνωμένη ἀνάμεσα σὲ δύο ἀπόκρημνους βράχους. Ὁ Μάρλοου ἀνέπνευσε μὲ εὐχαρίστηση. Ὅλα ὅσα εἶχε ἀκούσει τὸ προηγούμενο βράδυ τοῦ φαίνονταν τώρα ἀνίσχυρα ὄνειρα, πὺν δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τρομάξουν οὔτε παιδί.

Προσπέρασε μιὰ ὀμάδα στρατιωτῶν, μπῆκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σταθμοῦ καὶ ζήτησε ἕναν καφέ καὶ μερικές πληροφορίες γιὰ τὴν περιοχὴ ἀπὸ τὴν κοπέλα στὸ κυλικεῖο. Ἐκείνη τοῦ εἶπε δυὸ τρία πράγματα, τὰ ὀποῖα ὀμως δὲν εἶχαν κανένα ἐνδιαφέρον. Στὰ τραπεζάκια ἀναγνώρισε

μερικούς από τους ἐπιβάτες τοῦ τρένου. Ὑπῆρχαν ἐπίσης κάποιοι ποὺ διέσχιζαν τὸν χῶρο μὲ τὶς μικρὲς τους ἀποσκευές, ἐνῶ κάποιοι ἄλλοι κάθονταν ἔξω, στὰ διάφορα παγκάκια καὶ πεζούλια.

Λίγο ἀργότερα ἓνας ὑπάλληλος ἀνακοίνωσε ἀπὸ τὰ μεγάφωνα ὅτι τὰ λεωφορεῖα ἦταν ἔτοιμα πρὸς ἀναχώρηση καὶ ὅτι ὅσοι εἶχαν ἤδη καταχωριστεῖ στοὺς καταλόγους νεοαφιχθέντων μποροῦσαν νὰ ἀρχίσουν νὰ ἐπιβιβάζονται. "Ὅσοι εἶχαν ὑπογράψει λοιπὸν ξεκίνησαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὰ ὀχήματα σπρώχνοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, μὲ σκοπὸ νὰ προλάβουν νὰ πιάσουν τὶς καλύτερες θέσεις. Κι ὅταν πιά τὰ λεωφορεῖα εἶχαν γεμίσει, διαπιστώθηκε ὅτι οἱ ἐπιβάτες ἦταν πολὺ περισσότεροι. Τότε ἐμφανίστηκαν μερικοὶ στρατιῶτες, ποὺ ἄρχισαν νὰ σπρώχνουν μέσα στὰ ὀχήματα ὅσους περίσσειαν, μὲ ἀποτέλεσμα ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθίους ποὺ βρῖσκονταν ἤδη μέσα νὰ ἀναγκαστοῦν νὰ καθίσουν στὰ πόδια ἐκείνων ποὺ εἶχαν βρεῖ κάθισμα καὶ ποὺ τώρα δὲν αἰσθάνονταν πιά τόσο τυχεροί. "Ἐτσι, δὲν ἄργησαν νὰ ξεκινήσουν οἱ διαμαρτυρίες, στὶς ὁποῖες οἱ στρατιῶτες ἀπαντοῦσαν μὲ διάφορα ὑβριστικὰ ἐπίθετα. Κάποια στιγμή ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς πλησίασε τὸν Μάρλοου καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἐπιθετικὸ ὕφος ἂν θὰ ἀποφάσιζε ἐπιτέλους νὰ μπεῖ στὸ λεωφορεῖο. Ὁ Μάρλοου ἀποκρίθηκε πὼς προτιμοῦσε νὰ πάει μὲ τὰ πόδια, γιατί, ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ ἡ κοπέλα στὸ κυλικεῖο, ἡ πόλη δὲν ἦταν πολὺ μακριά. Ὁ στρατιώτης τότε ἀντάλλαξε μιὰ γρήγορη ματιὰ μὲ κάποιον ἀνώτερό του ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συνομιλία κι ἔπειτα ἔφυγε χωρὶς νὰ προσθέσει τίποτε παραπάνω. Ἀκούστηκε ὁ ἦχος μιᾶς σφυρίχτρας καὶ τὰ λεωφορεῖα ἀναχώρησαν.

Ἡ πόλη πρόβαλε στή στροφή τοῦ κατηφορικοῦ δρόμου. Ἦταν χτισμένη σέ μιὰ πεδινή ἔκταση πού ἀπλωνόταν ἀνάμεσα στά γύρω ἀπόκρημνα βουνά, ἐνῶ ἀπό τὸ σημεῖο ὅπου βρισκόταν ὁ Μάρλοου ἔμοιαζε σάν νὰ εἶχε βουλιάξει στὸν πυθμένα μιᾶς λίμνης. Ὅταν, μετὰ ἀπὸ πορεία ἀρκετῶν χιλιομέτρων, ἔφτασε ἐκεῖ, παρατήρησε ὅτι τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν περισσότερων οἰκοδομημάτων πού περιέβαλλαν τὴ μεγάλη κεντρικὴ πλατεία ἦταν τὰ λεγόμενα ὀξυκόρυφα τόξα, πού ἐνέτειναν τὴν ἐντύπωση τῆς ἀνάτασης, καθὼς οἱ κορυφές τους διασταυρώνονταν ἐσωτερικὰ γιὰ νὰ δημιουργήσουν θόλους μὲ νευρώσεις. Οἱ προσόψεις τῶν κτιρίων ἦταν ἐπικαλυμμένες μὲ σκοῦρο πράσινο μάρμαρο, τὸ ὁποῖο προσέδιδε μιὰ αἴσθηση μυστηρίου, ἐνῶ ἐπικρατοῦσε ὁ γλυπτὸς διάκοσμος μὲ λαξευτὲς πέτρες καὶ ἀνάγλυφες μορφές ἀγίων μὲ μιὰ ἔκφραση ὀδύνης στὸ πρόσωπο. Στὰ παράθυρα κυριαρχοῦσε τὸ βιτρό, τὸ ὁποῖο, φιλτράροντας τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, θὰ κατέκλυζε μὲ χρώματα τὸ ἐσωτερικὸ τῶν οἰκοδομημάτων.

Σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ κτίρια ὁ Μάρλοου εἶδε μερικοὺς ἐργάτες νὰ δουλεύουν ἀνω στὶς σκαλωσιές. Παραξενεύτηκε, γιατί πρόσεξε πὼς σήκωναν τὰ μάρμαρα καὶ τὰ ἀγάλματα μὲ εὐκολία. Πλησίασε καὶ διαπίστωσε ὅτι τὸ μάρμαρο, οἱ ἀψίδες, τὰ ἀγάλματα καὶ καθετὶ πού φάνταζε πολυτελὲς καὶ ἀνεκτίμητο δὲν ἦταν τελικὰ καθόλου αὐτὸ πού φαινόταν ἀπὸ μακριά. Ὅ,τι προσέδιδε στὴν πόλη τὴ μεγαλοπρέπειά της δὲν ἀποτελοῦσε παρὰ σκηνογραφικὸ ὑλικό, ἐντυπωσιακὲς προσόψεις πίσω ἀπὸ τὶς ὁποῖες κρυβόταν ἡ ἀληθινὴ πόλη. Στὴν πραγματικότητα τὰ κτίρια ἦταν παλιά, χτι-

σμένα με γκριζα πέτρα, πού τὰ ἔκανε νὰ φαίνονται στέρεα καὶ ἐπιβλητικά, ἂν καὶ εἶχαν κάτι πού σοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Ἴσως νὰ ἔφταιγε τὸ χρῶμα τῆς πέτρας, πού σὲ συνδουασμὸ μὲ τὴ μουντὴ καὶ ἄχαρη μέρα προκαλοῦσε αὐτὸ τὸ συναίσθημα. Ἀνακαλύπτοντας πὼς τὰ ὑπέροχα οἰκοδομήματα ἦταν σκηνικά, ὁ Μάρλοου σάστισε γιὰ λίγο. Ἄν οἱ προσόψεις αὐτῆς ἀποτελοῦσαν τὴ σκηνογραφία γιὰ τὸ Παιχνίδι, αὐτὸ σήμαινε πὼς τὰ γυρίσματα γίνονταν σ' ὀλόκληρη τὴν πόλη. Τεράστια σπατάλη χρημάτων καὶ ἐνέργειας γιὰ ἓνα παιχνίδι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού πάτησε τὸ πόδι του στὴν Ἄγρα, ὁ Μάρλοου πρόσεξε τίς κάμερες παρακολούθησης· βρῖσκονταν παντοῦ — σὲ στύλους, σὲ κτίρια, ἀκόμα καὶ σὲ δέντρα. Ἀποτελοῦσαν ἓνα δίκτυο πού, κατὰ τὰ φαινόμενα, μπορούσε νὰ σαρώσει ὅποιοδήποτε σημεῖο τῆς πόλης. Καθὼς προχωροῦσε, ἔνιωθε πάνω του τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων πού ἀχοφαίνονταν πίσω ἀπὸ τὰ κουρτινάκια τῶν παραθύρων. Τοῦ φάνηκε πὼς κάτι παγωμένο καὶ σκιερὸ εἶχε καταλάβει τὰ πρόσωπά τους, ἀφήνοντάς τα δίχως ἔκφραση· καὶ ἂν εἶχε ἀπομείνει κάποιον ἴχνος συναισθήματος, αὐτὸ ἦταν ὁ φόβος. Καὶ πίσω ἀπ' τὸν φόβο ἓνα ἔμπειρο μάτι θὰ μπορούσε νὰ διακρίνει τὴν παραδοχὴ μιᾶς ὀλοκληρωτικῆς ὑποταγῆς. Ὡστόσο κάτι τέτοιο δὲν ἴσχυε γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλης. Μερικοὶ θὰ μπορούσαν κάλλιστα νὰ χαρακτηριστοῦν καχύποπτοι, ἔτσι ὅπως τὸν κοίταζαν μὲ πλάγιο βλέμμα ἢ ἔτσι ὅπως στέκονταν καὶ τὸν παρατηροῦσαν ἀπροκάλυπτα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

Περιπλανήθηκε στὰ στενὰ μὲ σκοπὸ νὰ βρεῖ κατάλυμα.

Κάποια στιγμή εμφανίστηκε ένας τύπος μπροστά του και τοῦ εἶπε πῶς, ἂν ἐνδιαφερόταν γιὰ δωμάτιο, ὑπῆρχε ἕνα ἐλεύθερο στὸ πανδοχεῖο του. Τὸν ὀδήγησε στὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου και τοῦ ἔδειξε ἕναν χῶρο μὲ αὐτόνομη εἴσοδο, λιτό, ἀλλὰ τακτοποιημένο. Τοῦ εἶπε πῶς εἶχε ἐπίγνωση ὅτι τὸ πανδοχεῖο του δὲν ἦταν πολυτελές και πῶς θὰ τὸν κατανοοῦσε ἀπολύτως ἂν ἀποφάσιζε νὰ μὴν πιάσει τὸ δωμάτιο, ὡστόσο δὲν παρέλειψε νὰ τονίσει ὅτι γενικῶς ἦταν πάρα πολὺ δύσκολο νὰ βρεῖ κανεὶς κατάλυμα στὴν πόλη.

«Τὰ λιγοστὰ δωμάτια ποὺ ὑπάρχουν εἶναι καπαρωμένα ἀπὸ τὴν ἐταιρεία παραγωγῆς γιὰ τὸ τηλεοπτικὸ συνεργεῖο», εἶπε. «Θὰ γνωρίζετε ἀσφαλῶς ὅτι τὰ γυρίσματα γίνονται ἐδῶ».

«Μὰ γι' αὐτὸ ἔχω ἔρθει», ἀπάντησε ὁ Μάρλοου.

«Φυσικά», εἶπε ὁ πανδοχέας. «Γιὰ ποιὸν ἄλλο λόγο θὰ ἐρχόσασταν;»

Ὁ Μάρλοου ἤθελε νὰ κάνει διάφορες ἐρωτήσεις, ἀλλὰ δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη, καθὼς ἦταν σύνθητες πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πανδοχεῖς νὰ συνεργάζονται μὲ τὶς ἀρχές ὡς πληροφοριοδότες.

«Ἡ πόλη μας δὲν ἔχει τίποτα σπουδαῖο νὰ ἐπιδείξει», εἶπε ὁ πανδοχέας, ἐνῶ ὁ Μάρλοου ὑπέγραφε στὸ βιβλίο πελατῶν. «Εἶναι πιὸ πολὺ τηλεοπτικὸ στούντιο παρὰ πόλη ἔτσι ὅπως τὴν ἔχουμε στὸ μυαλό μας. Στὴν Ἄγρα ὑπάρχουν ἀχανεῖς ἀποθῆκες ὅπου κατασκευάζονται τὰ σκηνικά και τεράστια στούντιο ὅπου πραγματοποιοῦνται οἱ ἀκροάσεις και οἱ πρόβες».

Ὁ Μάρλοου ρώτησε ποῦ γίνονταν τὰ γυρίσματα και ἂν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ παρακολουθήσει κάποιος. Ὁ πανδοχέας

ἀπάντησε ἀόριστα ὅτι λήψεις γίνονταν παντοῦ, ἀκόμα καὶ στοὺς δρόμους.

[...]

ΟΓΔΟΗ ΜΕΡΑ

[...]

Τὸ τζιπ διέσχιζε τὴν πεδιάδα σκαμπανεβάζοντας στὸν χωματόδρομο. Ἡ πόλη δὲν φαινόταν πιά. Ὁ Μάρλοου δὲν εἶχε ἰδέα ποῦ τὸν ὀδηγοῦσαν. Μπροστὰ στὸ φῶς τῶν προβολέων τοῦ ὀχήματος χόρευαν ἑκατοντάδες μικρὲς πεταλοῦδες. Τὸ τζιπ ἔτρεχε καὶ ὁ Μάρλοου δὲν ἄκουγε τίποτε ἄλλο πέρα ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς μηχανῆς καὶ τὶς κραυγὲς τῶν νυκτόβιων πλασμάτων. Κάποια στιγμή σταμάτησαν. Οἱ φύλακες κατέβηκαν μὲ τὰ ὄπλα τους στραμμένα πρὸς τὸν Μάρλοου. Ἐδῶ τελειώνουν ὅλα, σκέφτηκε. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Ἡ ἀνάσα του εἶχε κοπεῖ. Ὡστόσο δὲν τὸν πυροβόλησαν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδας διέταξε τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο νὰ φορέσει στὸν ἐρευνητὴ τὴ μία χειροπέδη καὶ νὰ περάσει τὴν ἄλλη στὸ σιδερένιο στέλεχος τοῦ καθίσματος. Ἐπειτα περίμεναν, μὲ τοὺς προβολεῖς ἀναμμένους, ὥσπου, ἐντελῶς ἀπρόσμενα, ἀναψαν γύρω τους τὰ φῶτα τῶν στύλων, ἀποκαλύπτοντας τὸ μέχρι ἐκείνη τὴν ὥρα ἀόρατο πεδινὸ τοπίο.

Κάτι θὰ συνέβαινε· ἦταν ξεκάθαρο. Ἀλλὰ τί; Ἡ ἀναμονὴ εἶχε καταντῆσει ἀνυπόφορη. Ὁ ὀδηγὸς στεκόταν ὄρ-

θιος, οί δύο φύλακες εἶχαν ξαπλώσει στό γρασιδί καί σιγομουρμούριζαν μιὰ μελωδιά, ἐνώ ὁ ἀρχηγός, μ' ἓνα στάχυ στὰ δόντια, κοίταζε καρτερικά πρὸς τὸν χωματόδρομο. Ὁ Μάρλοου ἀποφάσισε νὰ σπάσει τὴ σιωπὴ ρωτώντας γιὰ ποιὸν λόγο βρίσκονταν ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν πῆρε καμία ἀπάντηση.

Κάποια στιγμή ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς φύλακες σηκώθηκε, μπῆκε στό τζίπ, κι ἀφοῦ πάτησε ἓνα κουμπί, τέθηκαν σὲ λειτουργία οἱ δύο μικρὲς ὀθόνες ποὺ ἦταν ἐνσωματωμένες στὴν πλάτη τῶν μπροστινῶν καθισμάτων.

[...]

Ὁ Μάρλοου παρακολουθοῦσε τὴν ἔκβαση τοῦ ἀγῶνα ἀπὸ τὶς ὀθόνες. Οἱ παίχτες ποὺ ὑποδύονταν τοὺς Παρείσακτους ξεκίνησαν ἔξω ἀπὸ τὸν ἕκτο τομέα ὅπως ἦταν, δηλαδή χωρὶς μακιγιαζ καὶ στολές, κι ἄρχισαν νὰ τρέχουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν στὸν φωτισμένο ἀπὸ τοὺς προβολεῖς χωματόδρομο. Δὲν τοὺς κυνηγοῦσε ἀκόμα κανεὶς, ὥστόσο ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀφετηρία, ἢ ὁποία, ὅπως τόνισαν οἱ δύο παρουσιαστές, ἀποτελοῦσε σημεῖο ὑψηλῆς ἐπικινδυνότητας.

Κάποια στιγμή, μέσα σὲ ἓνα πανδαιμόνιο ἑτερόκλητων ἤχων, ἐμφανίστηκε στὴν ὀθόνη ἡ κυρία Τόμπρα, ἢ ὁποία πᾶσχιζε νὰ ἀντεπεξέλθει. Στὴν ἀρχὴ ἔτρεξε γιὰ λίγο, βλέποντας ὅμως πὼς δὲν ἄντεχε, στὴ συνέχεια ἄρχισε νὰ περπατάει, πιέζοντας ταυτόχρονα τὸ στέρνο της μὲ τὸ δεξί της χέρι. Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι παίχτες εἶχαν ἤδη χαθεῖ στὴ στροφή, ἀλλὰ ἐκείνη εἶχε μείνει τελευταία. Λίγο ἀργότερα σταμάτησε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ἀρκετὰ ξεκομμένη ἀπὸ τὸ

πλήθος. Φαινόταν να υποφέρει. Γονάτισε στο έδαφος βγάζοντας μια πιιχτή κραυγή κι έπειτα κύλησε στο χαντάκι.

«Είμαι σίγουρος, κυρίες και κύριοι, ότι κανείς σας δέν έχει ξεχάσει τήν Κόμπρα και τις τεχνικές της», σχολίασε ό Βίπ. «Καταλήγω λοιπόν στο συμπέρασμα ότι ή πτώση της είναι ήθελημένη, ότι ή πανέξυπνη Κόμπρα προσποιοείται!»

«Τό ίδιο πιστεύω κι εγώ», συμφώνησε ή Ντίβα. «Πρόκειται μάλλον για στρατηγική έπιβίωσης. Τρέμει άπ' τόν φόβο της, ώστόσο, κοιτάζτε την, προχωρά, άλλοτε σκυφτά κι άλλοτε μπουσουλώντας, κρυμμένη πίσω άπό τούς θάμνους, προφυλαγμένη άπ' τή ήμίφως. Περιέργη καθώς είναι άπό τή φύση της, δέν θέλει να χάσει τήν εξέλιξη του άγώνα».

«Έχει κότσια όμως, πρέπει να τής τó αναγνωρίσουμε», είπε ό Βίπ.

«Πράγματι», συμφώνησε ή Ντίβα.

Έκείνη τή στιγμή ό Μάρλοου άποτράβηξε τó βλέμμα του άπό τις όθόνες, γιατί έφτασε στ' αυτιά του ένα συνονθύλευμα ήχων πού όλοένα πλησίαζε. Άκούγονταν βόμβος έλικοπτέρων, μηχανές αυτοκινήτων, γαβγίσματα σκύλων, κυνηγετικά κόρνα και κλάξον, ένώ ταυτόχρονα οί δεκάδες άναμμένοι προβολείς δημιουργούσαν ένα έκτυφλωτικό περιβάλλον. Ό άρχηγός διέταξε τόν φύλακα πού είχε δέσει τó χέρι του Μάρλοου στο σιδερένιο στέλεχος του καθίσματος να τού δέσει και τó άλλο. Σε λίγο, μέσα σε ένα σύννεφο σκόνης, πρόβαλε στο βάθος ένα πλήθος ανθρώπων πού έτρεχαν με όλη τους τή δύναμη, κυνηγημένοι άπό άγρια ντόπερμαν. Ταυτόχρονα κατέφθασαν καμιά είκοσαριά άνοιχτά τζίπ, πού μετέφεραν τούς τύπους πού προκαλούσαν τή φασαρία με τά κόρνα, καθώς και κάποια άλλα όχηματα,

όπου επέβαιναν οί εικονολήπτες. Προχωροῦσαν στὰ δεξιά καί στὰ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου, θέτοντας ἔτσι τὰ ὄρια μέσα στὰ ὁποῖα ἐπιτρεπόταν νὰ τρέχουν οί παῖκτες. Ἀπό πάνω πετοῦσαν τὰ ἐλικόπτερα μὲ ἄλλους δύο εἰκονολήπτες, οἱ ὁποῖοι κρέμονταν κυριολεκτικὰ στὸν ἀέρα, προκειμένου νὰ τραβήξουν τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα στιγμιότυπα.

Ὅταν οἱ παῖκτες ἔφτασαν περίπου στὸ σημεῖο ὅπου βρισκόταν ὁ Μάρλοου, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε ν' ἀνέβουν ὅλοι στὸ τζίπ κι ἀμέσως ἄρχισαν νὰ κινοῦνται παραλλήλως τοῦ πλήθους ποὺ ἔτρεχε. Οἱ φύλακες ἦταν σὲ ὑπερδιέγερση· ἀγωνιοῦσαν, σφύριζαν, ἐνθάρρυναν, ἔβριζαν, λὲς καὶ παρακολουθοῦσαν τὸν τελικὸ κυπέλλου μεταξὺ δύο μεγάλων ποδοσφαιρικῶν ομάδων. Καὶ φυσικὰ ὅλοι τους εἶχαν στοιχηματίσει στὴ νίκη ἢ στὴν ἥττα κάποιου ἀπὸ τὰ σκυλιά, καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔφερε ἕναν διακριτικὸ ἀριθμὸ.

«Οἱ Παρείσακτοι τρέχουν γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ ντόπερμαν», εἶπε ἡ Ντίβα, «καί, ὅπως βλέπετε, κυρίες καὶ κύριοι, μετὰ ἀπὸ ἀρκετοὺς ἐλιγμοὺς τὸ καταφέρνουν, γιὰτὶ τὰ πίσω πόδια τῶν ζώων εἶναι δεμένα κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ φτάσουν μὲ εὐκολία τὸ θήραμά τους».

«Πολλὲς φορὲς ὅμως», συνέχισε ὁ Βίπ, «τὰ σκυλιὰ κουτροβαλοῦν στίς κατηφόρες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μπλέκονται ἄτσαλα στὰ πόδια τῶν κυνηγημένων, πού, ὅπως βλέπετε, τὰ κλοτσοῦν μὲ μανία καὶ μίσος».

«Τὰ σκυλιὰ εἶναι ἐκπαιδευμένα νὰ δαγκώνουν τὴν καρωτίδα», ἐξήγησε ἡ Ντίβα, «ἐνῶ οἱ Παρείσακτοι, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, δὲν ξέρουν πῶς νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ ζῶα».

«Κοιτάξτε, φίλοι μου!» φώναξε ο Βίπ. «Μη χάσετε αὐτὰ τὰ κοντινὰ πλάνια ποὺ προσφέρει ὁ σκηνοθέτης μας: Ἔνα ντόπερμαν ἀρπάζει κάποιον καὶ τὸν ρίχνει στὸ ἔδαφος. Ἀκολουθεῖ ἄγρια πάλι μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζώου καὶ... Τί κρίμα, τελείωσε κιόλας. Ὁ Παρείσακτος ἔχασε!»

Ἐνῶ οἱ εἰκονολῆπτες εἶχαν στραμμένη τὴν προσοχὴ τους στὴν ἀγωνία τῶν κυνηγημένων, ποὺ ἔτρεχαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ σκυλιά, καὶ οἱ παρουσιαστὲς περιέγραφαν μὲ καταϊγιστικὸ τρόπο τὴν ἀγριότητα αὐτῶν τῶν σκηνῶν, ἡ κυρία Τόμπρα, ἡ ὁποία ἐμφανίστηκε πάλι στὴν ἄλλη ὀθόνη, προσπαθοῦσε νὰ καταλάβει τί ἀκριβῶς συνέβαινε. Τὰ σύννεφα σκόνης δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ δεῖ καθαρά. Σὲ μιὰ στιγμή ἡ κάμερα κατέγραψε τὴν ἐκπληξὴ της καθὼς εἶδε ἕναν ἀπὸ τοὺς παῖκτες νὰ κάνει στροφή ἑκατὸν ὀγδόντα μοιρῶν καί, βάζοντας φτερὰ στὰ πόδια του, νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς. Ἐμοιαζε σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐπιστρέψει στὸν ἕκτο τομέα. Καθὼς ὅμως ἔτρεχε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη πρὸς τὴν ἀφετηρία, ἕνα σκυλὶ τὸν πῆρε στὸ κατόπι καὶ τελικά, πλησιάζοντας τὸ σημεῖο ὅπου λούφαζε ἡ κυρία Τόμπρα, ὄρμησε καταπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση ἀπ' τὸ πόδι. Ὁ ἄντρας ἔπεσε κάτω. Ἀμέσως μετὰ τὸ ζῶο πῆγε νὰ δαγκώσῃ τὸν λαιμὸ του. Ἐκεῖνος τότε ἔπιασε τὸ ντόπερμαν ἀπ' τὰ σαγόνια, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ κάνει τίποτα. Τὸ σκυλὶ τοῦ ξέσκισε τὸ λαρύγγι κἀνοντας τὸ αἷμα νὰ πεταχτεῖ βίαια τριγύρω.

Ἡ κυρία Τόμπρα ἀδυνατοῦσε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της στὸν ἐφιάλτη. Παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ καὶ ἔνιωθε νὰ χάνει τὰ λογικὰ της βλέποντας τὸ θῦμα νὰ σπαρταράει

αίμόφυρτο στο έδαφος. Τò σκυλι τήν όσμίστηκε και πλησίασε τόν θάμνο δείχνοντας τὰ δόντια του. Έκεινή, έτσι όπως ήταν μπρούμυτα, κουλουριάστηκε όσο μπορούσε και κάλυψε με τὰ χέρια τόν λαιμό της, ενώ προσπαθοϋσε, όσο τής ήταν δυνατόν, νὰ κρύψει στο στήθος τὰ μπράτσα της. Όστόσο, δευτερόλεπτα πριν τò σκυλι τής χιμήξει, ένα ανέλπιστα σφύριγμα τò έκανε νὰ στραφεί και νὰ φύγει. Η κυρία Τόμπρα, πού είχε δει τόν Χάρο με τὰ μάτια της, παρέμεινε ασάλευτη για αρκετή ώρα και μόνο ή ένταση τοϋ κορμιού της και τὰ νύχια της, πού κόντευαν νὰ χωθοϋν στον λαιμό της, μαρτυροϋσαν πώς ήταν ακόμα ζωντανή.

Στò μεταξύ ή κατάσταση στον έκτο τομέα είχε έκτροχιαστεί. Η σταγόνα πού έκανε τò ποτήρι νὰ ξεχειλίσει ήταν ή μετάδοση τοϋ άγώνα από τις γιγαντοοθόνες πού είχαν τοποθετηθει στις μονάδες φιλοξενίας. "Όσοι δέν είχαν επιλεγεί για τόν άγώνα έβλεπαν τώρα σε κοντινά πλάνα τόν άποτρόπαιο θάνατο τών παικτῶν καθώς τοϋς κατασπάραζαν τὰ σκυλιά. Οί είκονολήπτες πού είχαν μείνει πίσω για νὰ καλύπτουν τὰ γεγονότα στον τομέα άπαθανάτιζαν τὰ συνωμοτικά βλέμματά τους. Οί φύλακες πάσχιζαν νὰ συνειτίσουν τò έξαγριωμένο πλῆθος συνεννοούμενοι μέσω τών πομποδεκτῶν, αλλά οί ύποψήφιοι δέν άκουγαν τίποτα. Φώναζαν συνθήματα, ξήλωναν τὰ παράθυρα, έσπαγαν τὰ κρεβάτια κι έπειτα τὰ πετοϋσαν στη φωτιά πού είχαν ανάψει μαζί με ροϋχα, βαλίτσες, παπούτσια, βιβλία... Σε λίγη ώρα όλα τὰ κτίρια τοϋ τομέα είχαν τυλιχτεί στις φλόγες. Κάποιοι φύλακες προσπαθοϋσαν νὰ θέσουν ύπό έλεγχο τή φωτιά με μάνικες πυρόσβεσης, ενώ οί ύποψήφιοι παίκτες οϋρλιαζαν. Τò άρχέγονο όν μέσα τους άπαιτοϋσε νὰ

ζήσει και μιὰ πρωτάκουστη κραυγή ἀναδυόταν ἀπὸ τὰ βά-
θη τῆς ὕπαρξής τους.

Καὶ ἐνῶ συνέβαιναν αὐτά, οἱ τηλεπαρουσιαστὲς συνέ-
χιζαν τὴν περιγραφή τοῦ ἀγώνα, κάνοντας ποῦ καὶ ποῦ
καμιὰ ἀναφορὰ καὶ στὰ ἐπεισόδια τοῦ ἔκτου τομέα, σὰν νὰ
ἦταν καὶ αὐτὰ μέρος τοῦ Παιχνιδιοῦ.